

ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Λίγοντες μουσική επισκόπησι έννοοϋμεν πάντα τήν μουσική κίνησι πού δίνουσι στον τόπο μας οί συμφωνιακές συναυλιές, γιά τόν λόγον ότι σ' αυτές περιορίζεται όλη μας ή μουσική έκδήλωσις, κι' αυτές συγκεντρώνουσι τό πιό πολύ ένδιαφέρον των φιλομουσών.

Δέν θά κίνουσι λόγον γιά όλα τά κομμάτια πού επιγουράρουν στά προγράμματα, τά από πριν γνωστά ή έκτελεσμένα άλλες, φορές δέν έπαρουσίασαν κάτι τό εξαιρετικό, τουλάχιστον στήν απόδοσι, γιά νά ασχολήθῃ κανείς ιδιαίτερος μέ αυτά, μένουσι λοιπόν μία ή δύο σχετικά εμφανίσεις, δύο τρία έργα έκτός γραμμής πού αρχίζοντες άπ' τήν εμφάνισιν τής δίδοις Κοροούκλη, θά μας άπασχολήσουσι μέ λίγες γραμμές.

Τής Αήδας Κοροούκλη τό εθγνικό καίξιμο, ή πλαταιές δοξαριές και τό άπόλυτο αίσθημα μας ήτανε γνωστά από πέρου. Έφ'ετος όμως παρουσιάσθηκε από άλλην μορφή στό κονσέρτο του Μποκερίνη τή μορφή τής σοφής έκτελεστριάς και εθουσιβλητής θυρουούζας στήν κλασική απόδοσι. Τό κονσέρτο του Μποκερίνη όλίγο επιπόλαιο και επιφανειακό έβγήκε από τά χέρια τής τέλειος στήν τεχνική έκτέλεσι και μέ κάποιου άέρα μοντέρνου κλασικισμοϋ. Τά χειροκροτήματα και τά εύγε του άκρατηριού τής άξιζαν και μέ τό παρπάνω.

Χάρη στήν έκλεκτικότητα του κ. Μητροπούλου άνοιγεται και μία πορτίτσα γιά τούς Έταλοϋς συνθέτες. Η «συναυλία του Θέουρις» του Πισοτέτη ένα φωτεινό pastiche είναι μικρό δείγμα τής τέχνης των μοντέρνων Έταλων συνθετών. Πολυφωνία, πολυμελωδία έστω και χωρίς συμμετρίαν και καταύθυνσι, μία βαθειά αισθηματικότητα, άποτελουσι τά κύρια στοιχεία του αξιολογημένου αυτού κομματιού. Φαυερώνουσι τό συνθέτη μορφωμένο στήν παλιά Έταλική σχολή των πολυφωνικών μελωδών και κάτοχο άπόλυτο τής τέχνης του στήν όρχήστρα. Άπεναντίας άκατάστατο και κοψίφο τό τρίπτυχο του Τάομαν γιά Έγχορδα. Ο Τάομαν, είναι λέει, ό πιό διακεκριμένος συνθέτης τής νέας Πολωνικής σχολής. Μπορεί, άλλα προκειμένου γιά τό τρίπτυχο δέν μπορούμε παρά νά εύχηθούμε και σ' άλλα με θέσια.

Μπραϊλόφσκυ-Φαραντάτος.—Προτιμή νά σιωπήσω γιά τόν πρώτον και νά ειπώ όλίγα καλά λόγια γιά τόν δεύτερον. Ο Φαραντάτος λοιπόν είναι ό αξιολογότερος Έλληνας άρτίστας. Δέν είναι μονάχα τέλειος στον μηχανισμό και στήν τεχνική έκτέλεσι, άλλα παρουσιάζει και κάθε χρόνο πραγματική εξέλιξι στήν απόδοσι και αισθηματική και τήν αισθητική. Κάτοχος όπως ειπαμε τής τεχνικής του όργάνου του άποδίδει και χρωματίζει όχι μέ τήν βοήθεια του «παντάλ» άλλα εμπνεόμενος από τό εθγνικό μουσικό του ένστικτο. Γι' αυτό έβγαλε άπαράμιλλα τό «Κονσέρτο» σ' ενό έλαο. Τό Μπατόβεν, αυτό καθ' έκείτο όχι τό καλύτερο του μεγάλου μαέστρου και χειροκροτήθηκε μέ ειλικρίνεια.

Η χορηγία των παιδιών τής Βιέννης πού κ' έφέτος μας έπισκέφθη είχε τό παλαιό παρσυνό σουξέ. Μ' όλην τήν φτώχια ό κόσμος έγένετο τήν σάλαν των «Ολυμπιών» σ' όλες τίς συναυλιές τους. Όποιος έπήγε έφυγε ένθουσιασμένος από τήν ψευδαρχία, τήν ένότητα και τήν έρβοφονία των λιλιπουτιών καλλιτεχνών. Τό μικρό οσπρανίνο μέ τήν κολορατοδρα του και οί άλλοι: οσλιστες μέ τίς εύρυθμες φωνές τους διακρινόντουσαν μέσα στήν ένότητα του όλου.

Οι παιδικές χορηγίες χρονολογούνται από τετρακόσια περίπου χρόνια. Αυτές άποτελοδσαν άλλους τίς περίφημες ματριζές των έκκλησιών τής Βιέννης και άπ' αυτές έβγήκε ό

Σομπέρτ, ο Χάβν και άλλοι κατόπιν τραγουδιστές περίφημοι και συνθέτες. Τά παιδιά εκεί κάνουν αυτά που άκουσαμε, ενώ σ' έμάς παίζουν και τ' άρνιά και' άλληλοπαίζονται.

Η «συμφωνία των άνιδων και καλών ανθρώπων» τό νέο συμφωνικό έργο του κ. Καλομοίρη εβρήκε σέ πρώτη άκράσει και θαυμαστές και έπικριτές. Βέβαια έργα τέτοιου μήκους δέν είναι δυνατόν νά κριθούν στις λεπτομέρειές τους από μιά και μόνη άκράσει γι' αυτό ό υποκειμένης περιορίζεται στην έντύπωση που του άφησε τό πραγματικά όρατο «ειδύλλιο στά χωράφια» μέ τό κόρο και την άνθηρή του ένορχήστρωσι και τό φινάλε στά βουνά γιά τό μπριό του.

Τό σκέρτος «ράδαμ, βάδου, γρηά, γρηόδλα» κλπ δέν προσθέτει τίποτα τό οδισιαστικό στή συμφωνική μάζα του όλου έργου. Έουγίνητος μονάχα ή ήχηρή φωνή της μέτζο είδος Νικολαίτη, που μέ σταθερότητα και μέ κάποιον λυρικό πάθος απέδωσε την λυρική άπαγγελία. Τό πρώτο μέρος συνθεμένο σέ ρυθμό 3/4 μέ τονισμό έναλασσόμενο δέν ήμπίρσα να παρακολουθήσω στήν εξέλιξί του, διότι κατά δυστυχία έμβήκα στή σάλα πρós τό τέλος. Τό ζαναλέω όμως, πός νέα έργα, τέτοιας ύποστάσεως, πολυσύμφωνα, πρέπει νά τ' άκούση κανείς δυό και τρεις φορές γιά νά τά αισθανθή και νά τά εκτιμήση σέ όλες τους τίς λεπτομέρειας. Δέν ζαναδούηκας όμως και έτσι πήραμα μόνο μία άπλή είσα. Και τώρα, βρωτό, άσχετα μέ τό προκαίμενο έργο : Δέν υπάρχουν άραγε άλλα θέματα από την Έλληνική ζωή, έξω από τά γρασίδια, τά θαμάκια, τους τοσπάνους και τ' άρνιά, που νά μπορούσαν νά έμπνεύσουν έναν Έλληνα συνθέτη και νά τον κάνουν νά τά χρωματίσει μέ τό εξευγενισμένο νεοελληνικό μοτίβο άπαλά και άρατα ;

Αν καταγινόμενα πραγματικά στή σύνθεσι και φυσικά, αν είχα τό άπαιτούμενο δημοσυμφωνικό ταλέντο θά άδοκίμαζα ένα τέτοιο παίραμα και ό Θεός βοηθός.

Καθός θά διαβάση ό άναγνώστης σέ άλλη στήλη, ή Έλληνική «ήχητική και ζήουσα» ταίρια ό «Αγαπητικός της βοσκοπούλας» που γυριστικός στήν Έλλάδα άλλα ή μουσική της προσαρμογή έγινε στό Βερολίνο είχε άρκετή έπιτυχία. Στην έπιτυχία της αυτή πολύ συνέβαλε και ή έντεχνη μουσική του κ. Δ. Λαζάρικα ή όποια συντονίζει και συγχρονίζει τούσιν επίδεξια τά ελληνικά μοτίβα μέ την άγροτική βόσπει στω κομπεόλλιστο.

Είμαι μιά καλή άπαρχή που άνοίγει νέο δρόμο στους συνθέτες.

ΔΗΜ. ΔΕΜΟΣΤΟΥΦΗΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ - ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΧΟΡΩΔΙΑ ΒΙΕΝΝΗΣ.— Σωστά χελιδονάκια μέσ' στή βαρυγεμονιά μας ήρθαν τό Βιεννεζάικια νά σκορπίσουν τή χαρά ανάμεσά μας μέ τό άληθινό, νητο, τό δροσερό τραγούδι τους. Υπόδειγμα μουσικότητας τό κόρο τους, σωστό γλέντι γι' αυτά και μουταγωγία γιά μας ή έκτέλεσι των θεατρικών έργων των Haydn, Lortzing, Supré, Έν άγοράκι μόλις 11 ετών ό Altavater χωρίς νά φαίνεται καθόλου πός τό σπέπειται μας έκανε νά καταλάβουμε τί θά πη ταλέντο πειθαρχικά καλλιεργημένο. Ταλέντο ήθοποιού και τραγουδιστή συγχρόνως, τόσο καλά προσαρμοζόμενο στους τρεις διαφορετικούς ρόλους του «Εύθυμου παλληκαριού» του Supré, της «Δοκιμής της όπερας» του Lortzing και του «Φαρμακοποιού» του Haydn. Στό πρώτο ένας τέλειος ψευδοιταλιάνος της παλιής σχολής μέ τό πλατύγορ καπέλλο και ή μακρού μύετια, στό δεύτερο, πράμα άπίστευτο, μιά τρισχαριτωμένη σουμπρέτα, που έβραzes τό κεφάλι σου ότι δέ μπορούσε νά είναι άγοράκι και στό τρίτο ό ζσηφός βοηθός του φαρμακοποιού.

Δεύτερο νούμερο και σπουδαιότατο ό Leo Slapak που θά μπορούσε νά δώσει μάθημα σ' όλες τις σορπαο των Μουσικών σχολών μας. Έτραγουδήςσε τό Wiegendorf του Mozart (τό άμφοβητούμενο από τον μαθητή του Ries) μέ άφραστή τέχνη, ως σολίστας στήν πρώτη στροφή και ως accompagnateur των μικρών συντηφών του στή δεύτερη, τραγουδώντας τό μέρος του πιάνου.

Έκτός από τις τρεις συναλιές πούδωσαν τό χαριτωμένα αυτά παιδάκια έλαβαν μέρος και στήν δη λαϊκή της όρχήστρας του Ώδειου Άθηνών μέ τή λειτουργία Νέλλ-σωνος του Haydn και τραγούδια των Schumann, Mozart και J. Strauss. Στή λειτουργία